

[Wilhelm.]

og opfordrer lægerne til en ganske bestemt fortolkning af tavshedspligten.

Hvis denne fortolkning kommer til at blive gældende, er der tale om en fattiggørelse. Hvis jeg skal sige det meget skarpt, så er det noget i retning af, at nu har man faktisk indskrænket tavshedspligten til det rene privatliv i den snævre forstand, hvor der, for at sige det lidt hårdt, ikke er tale om andet end at medlemmer af det pæne borgerskab i fuld tryghed skal kunne møde op hos deres læge for at få behandlet en dryppert uden at risikere, at naboer eller ægtefæller får noget at vide om det. Den slags tilfælde mener jeg selvfølgelig også skal ligge under tavshedspligten, men jeg synes, det er en fattiggørelse i forhold til, hvad vi tidligere af sådan mere human art har lagt ind under tavshedspligten.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg er ikke enig i den vurdering, som hr. Wilhelm her giver udtryk for. Så alvorlig tror jeg ikke sagen er. Jeg er enig med hr. Wilhelm så langt, at når det drejer sig om tavshedspligtens udstrækning, så bør det altid være den, der sidder med tavshedspligten, der har det egentlige ansvar, og det er måske dér, uenigheden særlig opstår mellem hr. Wilhelm og mig. Jeg er aldeles sikker på, at de, der for øjeblikket er under tavshedspligt, uanset hvilke opfordringer de vil få, nok skal vide at administrere den på den rigtige måde.

Hanne Reintoft (DKP):

Nu drejer dette spørgsmål sig jo om en meget ekstrem sag, og der er andre ekstreme sager, hvor jeg mener, tavshedspligten må sættes til side, som f. eks. ved børnemishandlinger, hvor jeg også selv har måttet være med til at gøre det.

Men jeg vil godt henlede justitsministerens opmærksomhed på et andet problem i det daglige liv, hvor jeg synes, man går for vidt med at ophæve tavshedspligten. Det er i administrationen af dagpengereformen, hvor der ikke står et eneste sted i loven, at der skal oplyses diagnose, og hvor mange arbejdsgivere, også stat og kommune, presser såvel patient som læge til at komme med diagnose. Her mener jeg, vi har en ubehagelig overskridelse af tavshedspligten, når

man forlanger oplysninger om noget, som vi aldrig i nogen anden lovgivning har krævet oplyst, og som heller ikke direkte kræves i dagpengeloven.

Formanden:

Der var ikke noget spørgsmål. Det skulle der have været.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg tillod mig at forstå fru Hanne Reintofts indlæg på den måde, at det var et spørgsmål til mig om, om jeg ville give det nogen overvejelse, og det skal jeg gerne gøre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Hvor der ikke stilles spørgsmål, er ministeren ikke forpligtet til at svare.

Af *Kurt Brauer* (SF) til justitsministeren:

„Går ministeren ind for oprettelsen af en centraldetention for København?“

(Spm. nr. 86).

Skriftlig begrundelse.

Gennem mange år har det været undersøgt og diskuteret, hvordan en centraldetention bedst kunne oprettes. Diskussionerne har dog indtil nu ikke ført til noget resultat.

Udgifterne ved oprettelsen kan holdes på et overkommeligt beløb, og driftsudgifterne vil muligvis udgøre en besparelse i forhold til nu, idet der kan trækkes på eksisterende institutioners ekspertise. Således findes der på Kofoeds Skole en omfattende viden om behandlingen af rusgiftofre.

Justitsministeren (Orla Møller):

Det er rigtigt, når hr. Kurt Brauer i den skriftlige begrundelse for spørgsmålet nævner, at man i mange år har drøftet oprettelsen af en central detention i København. I 1964 foreslog et udvalg under justitsministeriet, at der i forbindelse med en centraldetention for det storkøbenhavnske område blev oprettet et særligt hospitalsafsnit. Dette hospitalsafsnit skulle have pligt til at modtage visse nærmere bestemte grupper spirituspåvirkede personer.

Det var imidlertid ikke muligt at få etab-